

Melkeruta

12 10 2009

Vi forlot fiskerlandsbyen Puerto Lopez torsdag for halvannen uke siden til fordel for markedet i Otavalo, som ligger rett nord for Quito. Byen er kjent for det store lordagsmarkedet, som er det største av sitt slag i Ecuador. Her selges alt fra frukt og grønnsaker til instrumenter og ullgensere, som er strikket i alpakka-ull. Vi kunne ikke la være aa kjope oss hvert vaart eksemplar av disse myke genserene.

Annet enn markedet hadde ikke byen mye aa by paa, saa vi bestemte oss for aa ta en tur utenfor byen for aa gaa rundt krateret av den kollapsede vulkanen Cuicocha. Der vulkanen en gang sto, var det gjennom tiden blitt dannet en innsjø som dannet et perfekt skue fra aassidene i lopet av den fire timer lange spaserturen. Barndomslaeren om at traer ikke kan vokse over 1300 moh, ble plutselig helt feil der vi trasket gjennom tett vegetasjon 3000 moh. Etter en time spasing havnet vi plutselig ut paa en aapen slette der vi hadde vaart forste mote med lamaer og alpakkaer. Et interessant mote for tre nordmenn som ikke har sett stort annet enn hest og ku. Faktisk virket det like spennende for dyrene!

Mandag var planen aa dra til landsbyen Mindo, som vi hadde faatt anbefalt av vaar venn i sykkelbutikken i Quito. Paa bussterminalen i Otavalo ble vi informert om at vi forst maatte dra til Quito, for deretter aa bytte buss for aa kunne komme oss til Mindo. Vi hadde sett oss lei paa Quito og derfor utelukket vi det alternativet. Alternativ nummer to var aa ta lokalbussen den lille, ode landsbyen Selva Alegre, men derfra fantes det ingen transportmidler videre mot vaart maal. Vi valgte det siste alternativet og etter en fire timer lang busstur paa daarlige veier langs stupbratte skraaninger, kom vi omsider frem til Selva Alegre. Der forhorte vi oss med lokalbefolkningen om hvilke muligheter vi hadde for aa komme oss videre. Vi ble informert om at det eneste alternativet vi hadde var aa vente til morgenen etter for aa sitte paa lastepanet til den lokale melkebilen.

Ettersom landsbyens eneste hotell utrolig nok var fullt, bestemte vi oss for aa sitte vaakne hele natten i parken. Utover ettermiddagen og kvelden kom vi i kontakt med de jevnaldrende guttene i bygda og de fikk bevist at de var bedre i baade fotball og volleyball enn oss. Sent paa kvelden gikk guttene hjem for aa legge seg, mens vi ble sittende igjen. En halvtime senere dukket 13-aaringen Ricardo opp. Han hadde vaert hjemme og spurt mor og far paa eget initiativ om vi kunne sove hjemme hos dem for natten. Det endte med at familien stilte datterens rom til disposisjon og vi fikk dele paa den lille senga. Det holdt i massevis. Nesten.

Det ble ikke mye sovn den natten, men vi var ute ved parken igjen allerede klokken sju. Klokken aatte kom melkebilen, som allerede hadde en passasjer paa lastepanet. Carlos paa 13 aar holdt oss med trivelig selskap den forste timen, der vi stoppet innom noen smaabruk for aa hente melk. Ved ett av stoppene ble vi staaende lenge nok til at Carlos laerte oss aa sanke frukten guaba. Hele turen tok fire timer. Det hores lenge ut, men det skulle vise seg aa bli turens hoydepunkt der vi humpet avgaarde blant frodig regnskog sittende paa melkespann. Vi ble med melkebilen helt til Nanegalito, hvor vi hadde faatt greie paa at det skulle gaa buss videre til Mindo. I Mindo kunne du rafte, padle rappellere i fossefall og vandre rundt i vakker natur omgitt av dyr og fugler. Etter lite sovn og lange transporttapper var vi slitne og ville heller slappe av et par dager. Etter to dager i Mindo var vi i pengetrobbel i og med at vi ikke kunne ta ut penger i den ene minibanken de hadde. Vi kastet oss paa bussen til Quito for aa gjore de siste forberedelsene for avreise paa sykkel!

Naa er endelig alt pakket og klart og hvis alt gaar etter planen triller vi ut av Quito i morgen formiddag!